

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΕΝΟΣ ΨΑΡΑ

Ο μισογυνισμός του Λοτί. Η δωροφραγμένη. Ο έρωτοχτυπημένος. Μιά πρότασις γάμου. Η νέα άρνείται. Η άπελπισία του Λοτί. Η νέα τους συνάντησις. Το ραντεβού που δεν έπραγματοποιήθη. Το δεισιπνές που άρνείται. — Α! αγαπά, αλλά φύγε, φύγε!... Ο άποχωρισμός τους κτλ. κτλ.

ΜΕΓΑΣ περιπλανώμενος ποιητής, όπως όνόμασαν τον Πιέρ Λοτί οι φίλοι του και θαυμασταί του, έπειδή ταξίδευε διαρκώς και δεν στεκότανε ποτέ ο' ένα μέρος για πολόν καιρό, δεν είχε γνωρίσει πολλές έρωτικές περιπέτειες στη ζωή του. Ζούσε διαρκώς μέσα στο σύννεφα της μελαγχολίας, ο' ένα δικό του κόσμο που τον έγκισσε με τα όραματα των έξωτικών χωρών, είχε έπινοηθή, πάντα φιλόλημος και αισιόπλως, πάντα μακριά από την πραγματικότητα. Στο Παρίσι δεν παύουσε σχεδόν καθόλου το ποδάρι του, στο χωριό του — ένα ήσυχο θαυμάσιο χωριό της Βρετανίας — ζούσε παράμερα, με τις παιδικές άναμνήσεις του, και όσο για τις διάφορες μακρινές χώρες που επισκέπτετο, θεωρούσε τις γυναίκες των, τις διάφορες κυρίες Χρυζάνθμιον και Διμάσιμον, μάλλον σαν ποικιλικά άντικείμενα, σαν άψυχα κομφοτεχνήματα, παρά σαν γυναίκες ίκανές να λατρευθούν, ν' αγαπηθούν...

Όστόσο, ουδς ο μισάνθρωπος αυτός δεν μ'όρευσθό να διαφύγη τα βέλη του έρωτος. Και μιά μέρα, ο Πιέρ Λοτί άγάπησε ένα κορίτσι μ' έλη τη δύναμη της ψυχής του... Τό κορίτσι αυτό τό άγάπησε τόσο πολύ, ώστε έλαβε τη σοβαρή άπόφασιν να τό πάρη γυναίκα! Μά... καλύτερα να σάς διηγηθώμε την άπλη αυτή και λυπητερή έρωτική ιστορία από την άρχη.

Ένα ύγρό και μελαγχολικό Οκτώβριο, τό καρβί που κυβερνούσε ο Πιέρ Λοτί, άραξε στο λιμάνι της Βρέστης, επιστρέφοντας από ένα μακρινό ταξίδι στις Άντιλλες.

Μεταξύ των πρώτων που άνέβηκαν στο κατάστημα, μόλις άγκυροβόλησε τό καρβί, ήσανε μ' ένα κορίτσι από τη Βρετανία που άνωμοιούσε να ξαναθή τον άδελφό της. Άπό την πρώτη στιγμή που ο Λοτί άντίκρινε την κόρη αυτή, αισθάνθηκε κάτι να τον τραβάη κοντά της. Η νέα αυτή, κόρη ενός ψαχού ψαρά, μαυρισμένη από τον ήλιο, με σόμα εύκλινητο ψημένο από τη θάλασσα, ήσανε εξαιρετικά όμορφη. Έκείνο ίδιος που έκανε εξαιρετική έντύπωση στο Λοτί ήσανε τά μάτια της, τά περφόνα και άκατάθεκτα μάτια της, που πετούσανε σπίντες!

Έννοείται ότι ο Λοτί δεν τόλμησε, άπ' την πρώτη φορά που την είδε, να της έξομολογήθη τον κεραυνοβόλο έρωτά του. Έξάλλου, είχε διαταγή να φύγη σύντομα από τη Βρέστη. Κ' έτσι, άπεμακρύνθη από τη Βρετανία χωρίς να μπορούσε να ξαναθή την όμορφη κόρη του ψαρά. Μά δεν τή λησμόνησε. Έκει — κάτω που πήγε, στους Όκεανούς, στις τροπικές χώρες, πήρε μαζί του τό όραμα της άραιάς μορφής της κόρης. Και μιά μέρα, μη μπορούντας να συγκρατήση άλλο την άνωμοιότητα που τον κατείχε για να την ξαναθή, βρήκε μιά άσηματη πρόφασιν και ώδήγησε και πάλι τό καρβί του στο λιμάνι της Βρέστης.

Επανήγαμε στη Βρετανία με την άπόφασιν να τή βοηθί και να της μιλήρη. Α! ήσανε βέβαιος ότι θα έφτανε να της οίξη μονάχα μιά ματιά, για να την κατακτήση άμέσως. Μά βγήκε γελασμένος στις έλιίδες του.

Όταν ξανάει τη νέα, — πήγε στο σπίτι της με την πρόφασιν ότι ήθελε να μίθη νέα για τον άδελφό της, — την είδε τόσο περφόνα και άκατάδεχτη, ώστε κατάλαβε από την πρώτη στιγμή πως δεν ήσανε τόσο εύκολο, όσο φανταζόταν άρχικώς, να έκπορθήση τό δυσάλογο αυτό φρούρο. Τότε μονάχα κατάλαβε πόσο ή άπλη αυτή χωματοπούλα στεκότανε ψηλότερα από αυτόν — με τη δύναμη της ήθικης... Και τό τρομερότερο για τον Πιέρ Λοτί ήσανε πως ή ά-

γέωχος στάσις της νέας τον έκανε να την αγαπήση ακόμα περισσότερο...

Πήγε τότε και κλειστήκ στο δωμάτιο ενός μικρού ξενοδοχείου, πανδοχείου μάλλον, του χωριού — καθώς μας πληροφορεί ο ίδιος στο περίφημο «*Ημερολόγιό*» του, — και άρχισε να κλαίη πικρά.

Μά ο Λοτί ήταν άνθρωπος των μεγάλων άποφάσεων. Όταν είδε πως δεν θα μπορούσε να έκπληρώση τό μεγάλο όνειρο της ζωής του με άλλον τρόπο, άπεφάσισε μέσα σε μιά ώρα να... πανρευτή την άτίθασιν χωματοπούλα. Μόλις έλαβε αυτήν την άπόφασιν, σηκώθηκε άμέσως από τό κρεβάτι όπου είχε ξαπλώθη με τό ρούχα, νίτηκε, στολίτηκε, κατέβηκε κάτω, πήρε ένα άμάξι και ξαναπήγε στο σπίτι της νέας.

Άμα έφτασε εκεί, πήρε κατά μέρος τον πατέρα και τον άδελφό της κόρης και τους εξήγησε τό σκοπό της έπινοήσεως του. Και πριν εκείνοι προφτάσουν να συνέρθουν από την κατάπληξι τους, ο ξαναμμένος Λοτί συνέχισε:

— Μάλιστα, σάς παρακαλώ πολύ να μου τή δώσετε γυναίκα. Την αγαπά, όσο δεν θα μπορούσε ποτέ ν' αγαπήσει από μίλλον άλλη γυναίκα!...

Πατέρας και γιός κυτάχηταν στα μάτια, μη έξορντας τί ν' άπαντήσουν. Τέλος έλαβε τό λόγο ο πατέρας. Έδαριστρες τον άξιωματικό του ναυτικού για τη μεγάλη τιμή που του έκανε, μα του εξήγησε ότι ή καρδιά της κόρης του δεν ήτανε διαθέσιμη. Ήσανε δοσμένη ο' έναν Ίσλανδό. Η αλήθεια ήσανε πως δεν είχανε δοσμένο λόγο πως θα παρθόνε. Άν λοιπόν ή μικρή άλλαζε γνώμη και προτιμούσε τον άξιωματικό από τον ψαρά, τότε ο πατέρας της, δεν είχε παρά να τους δώση την σύχη του. Προηγουμένως όμως έπερξε να ρωτήση την κόρη του.

Όταν νύχτασε, ο Λοτί τους άφησε και έφυγε. Καθ' έλο τό διάστημα που παρφόμινε στο σπίτι τους, ή νέα δεν παρουσιάστηκε καθόλου. Τη στιγμή που τους άποχαιροτούσε, ο γέρος ψαράς του είπε ότι θα του έστειλε την ήλλη μέρα τό πρωί, με τό γιό του, την άπάντηση της κόρης του.

Μόλις έφυγε από τό σπίτι τους, — άφηγείται ο Πιέρ Λοτί στο «*Ημερολόγιό*» του, — άρχισε να γυρνάω στους δρόμους του μικρού χωριού. Ήσανε μιά όμορφη χειμωνιάτικη νύχτα. Άνοσσα ξαφνικά κάτω ψαλμοδίες που έβγαίναν από μιά φωνισμένη εκκλησία, και μίθηνα μέσα. Ήσανε μίμποσα μικρά παιδάκια, τα όποια μάθαιναν νέες χριστιανισμούς ύμνους. Ποτέ, μ' έρη τότε, δεν μου είχε συμβεί να γοναίσω μέσα σε μιά εκκλησία. Όστόσο, εκείνη τη βραδιά πέφουσα μιά δλόκληρη όρα γονατισμένος μπρός στην Παναγία, άκούοντας τους ύμνους των παιδιών... Ένα σωρό είόντες περνούσανε από τό κεφάλι μου. Μου φαινότανε πως είχα μεταφερθί σε μιά άλλη εποχή...

Όλην εκείνη τη νύχτα, συλλογίζομουν την άπάντηση της νέας. Τό γάμο αυτό, τον όποίο ίδιος πολλοί φίλοι μου θα τον θεωρούσανε παραφροσόνη, έγινε τον ββρισκα σωτηρία μου. Την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, δέχτηκα την έπίσειμη του άδελφού. Έρχτε φορτωμένος δώρα, άστακούς, γαρίδες κλπ. Τό όθμα ήσανε συνηθιστικό, μα και για να γελάς... Όσο για την άπάντηση, ήσαν άρητική! Πολύ θα ήθελα, μου είπε αυτός και ο πατέρας του, να μ' άκάνουν γαμπρό, μα ή άδελφή του είχε δώσει τό λόγο της στον Ίσλανδό ψαρά. Μ' παρακαλούσε μάλιστα να μη θυμώσω μαζί της, να μη της ηγατώ μάνια. Μου είπε — συνεπλήρωσε ο άδελφός της — να σάς πώ πολλά - πολλά χαιρητάματα και πως δταν ξαναρθήτε στα μέρη μας, να περά-

□ □ Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ □ □

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

